

Ik klem mijn handen om de thermoskan, ook al is de warmte van de thee allang vervlogen in de ijzige lucht. Mijn spieren spannen zich krampachtig samen tegen de kou. Als er nu een roedel wilde honden opduikt, is de kans klein dat ik in een boom kan klimmen voor ze me aanvallen. Eigenlijk moet ik opstaan, rondlopen, mijn stijve ledematen losschudden. Maar in plaats daarvan blijf ik zo roerloos als de rots onder me zitten, terwijl de dageraad langzaam het bos verlicht. Tegen de zon kan ik niets beginnen. Ik kan alleen maar machteloos toekijken hoe ze me een dag in trekt waar ik al maanden tegen opzie.

Rond het middaguur zal iedereen bij ons nieuwe huis in de Winnaarswijk arriveren. De verslaggevers, de cameraploegen, zelfs Effie Prul, mijn vroegere begeleidster: ze komen allemaal vanuit het Capitool naar District 12. Ik vraag me af of Effie nog steeds die stomme roze pruik draagt, of dat ze speciaal voor de Zegetoer een andere bizarre kleur heeft uitgekozen. En er zullen nog meer mensen op me staan te wachten. Bedienden om ervoor te zorgen dat het me tijdens de lange treinreis aan niets ontbreekt. Een voorbereidingsteam om me mooi te maken voor de publieke optredens. Cinna, mijn stylist en vriend, die de prachtige kleding heeft ontworpen waardoor het publiek me tijdens de Hongerspelen voor het eerst zag staan.

Als het aan mij lag, zou ik proberen om die hele Hongerspelen te vergeten. Er nooit meer over praten. Doen alsof het slechts een akelige droom was. Maar door de Zegetoer is dat onmogelijk. Die wordt heel strategisch precies tussen de jaarlijkse Spelen in georganiseerd, zodat het Capitool zeker weet dat de verschrikkingen ons vers in het geheugen blijven liggen. We worden in de districten niet alleen elk jaar met onze neus

op de ijzeren greep van het machtige Capitool gedrukt, maar ook nog eens gedwongen die te vieren. En dit jaar ben ik een van de sterren in hun show. Ik moet van district naar district reizen om voor de juichende mensenmassa's te verschijnen die me eigenlijk haten, en recht in de gezichten van de gezinnen kijken wier kinderen ik heb gedood...

De zon blijft koppig omhoogklimmen, dus ik dwing mezelf overeind te komen. Al mijn gewrichten protesteren en mijn linkerbeen slaapt al zo lang dat ik een paar minuten heen en weer moet lopen om er weer gevoel in te krijgen. Ik ben al drie uur in het bos, maar omdat ik nauwelijks gejaagd heb, heb ik niets om mee naar huis te nemen. Voor mijn moeder en mijn zusje Prim maakt dat niets meer uit. Zij kunnen zich nu het slagersvlees uit de stad veroorloven, hoewel er voor ons drieën niets boven de smaak van vers wild gaat. Maar mijn beste vriend Gale Hawthorne en zijn familie rekenen op de buit van vandaag en ik kan hen niet in de kou laten staan. Ik begin aan de anderhalf uur durende wandeling langs onze strikken. Toen we nog op school zaten, hadden we 's middags genoeg tijd om de strikken na te lopen, te jagen en te verzamelen, en daarna ook nog alles in de stad te verhandelen. Maar nu Gale in de mijnen werkt – en ik de hele dag niks te doen heb – heb ik die taken op me genomen.

Gale heeft op dit moment al ingeklokt in de mijnen, heeft met de lift de misselijkmakende rit naar het midden van de aarde gemaakt en staat nu op de steenkoollaag in te hakken. Ik weet hoe het is, daar beneden. Elk schooljaar kreeg mijn klas als onderdeel van onze opleiding een rondleiding door de mijnen. Toen ik klein was, was het gewoon vervelend. De claustrofobische schachten, de bedorven lucht, het verstikkende donker overal. Maar nadat mijn vader en een aantal andere mijnwerkers bij een ontploffing om het leven waren gekomen, moest ik mezelf echt dwingen om die lift in te stappen. De jaarlijkse excursie werd een enorme bron van zorg. Twee keer was ik van tevoren zo ziek van angst dat mijn moeder me thuisield, omdat ze dacht dat ik griep had.

Ik denk aan Gale, die alleen in het bos echt het gevoel heeft dat hij leeft, in de frisse lucht en het zonlicht, bij het schone, stromende water. Ik snap niet hoe hij het vol-

houdt. Of jawel... dat snap ik wel. Hij houdt het vol omdat het de enige manier is om zijn moeder, zijn twee jongere broertjes en zijn zusje te eten te geven. En ondertussen zwem ik in het geld, ik heb meer dan genoeg om onze beide gezinnen van voedsel te kunnen voorzien, maar hij wil geen cent van me aannemen. Hij vindt het al moeilijk dat ik vlees kom brengen, hoewel ik zeker weet dat hij ook voor mijn moeder en Prim gezorgd zou hebben als ik bij de Spelen was omgekomen. Ik zeg telkens dat ik het juist fijn vind, dat ik gek word als ik de hele dag thuis zou moeten zitten. Maar toch breng ik het wild nooit langs als hij thuis is – wat geen probleem is, want hij werkt twaalf uur per dag.

Eigenlijk spreek ik Gale alleen nog op zondag, als we elkaar in het bos treffen om samen te jagen. Het is nog steeds de fijnste dag van de week, maar het is niet meer zoals vroeger, toen we alles tegen elkaar konden zeggen. Zelfs dat hebben de Spelen verpest. Ik blijf maar hopen dat we na verloop van tijd vanzelf onze ongedwongenheid weer terug zullen krijgen, maar ergens weet ik heel goed dat dat niet zal gebeuren. We kunnen niet meer terug.

Onze vallen leveren een flinke vangst op: acht konijnen, twee eekhoorns en een bever die in een draadconstructie is gezwommen die Gale zelf heeft ontworpen. Hij is een fantastische stroper: hij knoopt strikken aan boompjes zodat die ombuigen en de prooi vervolgens buiten het bereik van roofdieren trekken, laat houtblokken op wiebelige stokjesvallen balanceren, weeft manden waaruit geen vis meer kan ontsnappen. Terwijl ik verder loop en zorgvuldig elke val opnieuw zet, weet ik dat ik nooit zijn oog voor evenwicht zal krijgen, nooit zoals hij intuïtief zal aanvoelen waar de dieren zullen lopen. Het is meer dan ervaring. Het is een gave. Net zoals ik zelfs als het bijna pikdonker is een dier nog met slechts één pijl kan neerschieten.

Als ik weer bij het hek kom dat om District 12 heen loopt, staat de zon al hoog aan de hemel. Net als altijd sta ik even stil om te luisteren, maar er klinkt geen gezoem ten teken dat het harmonicagaas onder stroom staat. Dat is ook bijna nooit zo, hoewel er officieel vierentwintig uur per dag elektriciteit door het ding zou moeten lopen.

Ik wurm me door het gat aan de onderkant van het hek heen en kom in het Weiland weer omhoog, op een steenworp afstand van mijn huis. Mijn oude huis. We mogen het houden omdat het het toegewezen onderkomen van mijn moeder en zusje is. Als ik dood neer zou vallen, zouden ze daar weer in moeten trekken. Maar op dit moment verblijven ze met veel plezier in mijn nieuwe huis in de Winnaarswijk, en ben ik de enige die gebruikmaakt van het bouwvallige hutje waar ik ben opgegroeid. Voor mij is dit mijn echte thuis.

Nu loop ik er naar binnen om me te verkleden. Ik verwissel mijn vaders oude leren jack voor een nette wollen jas die altijd te strak om mijn schouders lijkt te zitten. Ik laat mijn zachte, afgedragen jagerslaarzen staan en trek een paar dure, machinaal vervaardigde schoenen aan die mijn moeder beter bij iemand van mijn stand vindt passen. Mijn boog en pijlen heb ik al verstopt in een holle boomstam in het bos. Hoewel het al laat is, mag ik van mezelf nog een paar minuten in de keuken blijven zitten. Die voelt verlaten aan zonder vuur in de haard, zonder kleedje op de tafel. Met weemoed denk ik terug aan mijn oude leven hier. We redden het nauwelijks, maar ik wist waar ik thuishoorde, ik kende mijn plek in de hechte structuur van ons leven. Ik wilde dat ik terug kon naar die tijd, want achteraf gezien lijkt het allemaal zo veilig vergeleken met het heden, waarin ik zo rijk en beroemd ben en zo gehaat word door de machthebbers in het Capitool.

Mijn aandacht wordt getrokken door gejangk bij de achterdeur. Ik doe hem open en zie Boterbloem, Prims haveloze, oude kater. Hij vindt het nieuwe huis al bijna net zo afschuwelijk als ik en gaat altijd naar buiten als mijn zusje op school zit. We zijn nooit erg dol op elkaar geweest, maar dit brengt ons nader tot elkaar. Ik laat hem binnen, geef hem een stukje bevervet en kriebel hem zelfs een tijdje tussen zijn oren. ‘Je bent spuuglelijk, wist je dat?’ vraag ik. Boterbloem geeft mijn hand een kopje omdat hij nog meer geaaid wil worden, maar we moeten gaan. ‘Kom op.’ Ik pak hem met één hand op, gris met de andere mijn jagerstas mee en draag ze allebei naar buiten. De kat wurmt zich los en verdwijnt onder een struik.

Mijn tenen knellen in mijn schoenen terwijl ik over de sintelstraat knerp. Met mijn sluiproute door steegjes en achtertuinten ben ik binnen een paar minuten bij het huis van Gale. Zijn moeder, Hazelle, staat over de gootsteen gebogen en ziet me aankomen door het raam. Ze droogt haar handen af aan haar schort en verdwijnt uit zicht om de deur open te doen.

Ik mag Hazelle graag. Ik heb respect voor haar. De ontploffing waarbij mijn vader omkwam heeft ook haar man gedood, waarna ze alleen achterbleef met drie jongens en een baby die elk moment geboren kon worden. Minder dan een week voor de bevalling schuimde ze de straten nog af op zoek naar werk. Met een baby om voor te zorgen waren de mijnen geen optie, maar ze wist wat wasgoed te krijgen bij een paar winkeliers in de stad. Vanaf zijn veertiende werd Gale, de oudste van de kinderen, de kostwinner van het gezin. Hij had zich al ingeschreven voor bonnen, zodat ze een mager voorraadjie graan en olie konden krijgen omdat zijn naam dan nog vaker meedeed aan de tributen-trekking. Bovendien was hij zelfs op die leeftijd al een zeer goede stroper. Maar het was niet genoeg om een gezin van vijf personen mee te onderhouden, en dus werkte Hazelle zich kapot op dat wasbord. In de winter zaten haar rode handen zo vol met kloven dat ze al bij het minste of geringste begonnen te bloeden. Dankzij de zalf die mijn moeder voor haar heeft gemaakt, heeft ze daar in elk geval geen last meer van. Maar Hazelle en Gale willen koste wat kost voorkomen dat de andere jongens, Rory van twaalf en Vick van tien, en kleuter Posy van vier, zich ooit voor bonnen hoeven in te schrijven.

Hazelle glimlacht als ze het vlees ziet. Ze pakt de bever bij zijn staart en voelt zijn gewicht. ‘Dat wordt een lekkere stoofpot.’ In tegenstelling tot Gale heeft zij geen enkele moeite met onze jachtafspraken.

‘En hij heeft ook nog een mooie pels,’ antwoord ik. Het is fijn om hier bij Hazelle te zijn en gewoon net als altijd de kwaliteit van het wild te bespreken. Ze schenkt een mok kruidenthee voor me in en ik sla dankbaar mijn bevroren vingers eromheen. ‘Zeg, ik zat erover te denken om Rory eens mee te nemen, als ik terug ben van de Toer. Na schooltijd. Kan ik hem leren schieten.’

SUZANNE COLLINS

Misschien komt het doordat het huis nog zo nieuw is, of door de schok dat hij daar staat, of door het feit dat we allebei weten dat hij me in een oogwenk kan laten vermoorden, dat ik me een indringer voel. Alsof dit zijn huis is en ik de ongenode gast ben. Daarom heet ik hem geen welkom en bied ik hem ook geen stoel aan. Ik zeg helemaal niets. Ik doe in wezen alsof hij een echte slang is, een giftige. Ik blijf stokstijf staan, wend mijn blik geen moment af en overweeg mijn vluchtopties.

‘Volgens mij maken we het onszelf een stuk makkelijker als we afspreken dat we niet tegen elkaar zullen liegen,’ zegt hij. ‘Denk je ook niet?’

Ik denk dat mijn tong verlamd is en dat ik niet kan praten, dus ik verbaas mezelf door op vaste toon te antwoorden: ‘Ja, dat zou ons een hoop tijd besparen.’

President Snow glimlacht en voor het eerst kijk ik naar zijn lippen. Ik verwacht slangenlippen, oftewel geen. Maar die van hem zijn juist overdreven vol, met veel te strak gespannen huid. Ik vraag me onwillekeurig af of ze iets met zijn mond hebben gedaan om hem er knapper uit te laten zien. Als dat zo is dan was het zonde van de tijd en het geld, want hij is absoluut niet aantrekkelijk. ‘Mijn adviseurs waren bang dat je moeilijk zou gaan doen, maar je bent helemaal niet van plan om moeilijk te gaan doen, of wel soms?’ vraagt hij.

‘Nee,’ antwoord ik.

‘Dat zei ik ook al. Ik zei: “Een meisje dat zo ver gaat om haar leven te redden, heeft helemaal geen zin om het halsoverkop weer weg te smijten. En dan heb je ook haar familie nog. Haar moeder, haar zusje, al die... neven.”’ Aan de manier waarop hij blijft hangen bij het woord ‘neven’, hoor ik dat hij weet dat Gale en ik niet dezelfde stamboom hebben.

Nou, nu ligt het allemaal op tafel. Misschien is dat ook wel beter, ik kan nooit zo goed omgaan met dubbelzinnige dreigementen. Ik wil veel liever weten hoe de zaken ervoor staan.

‘Laten we gaan zitten.’ President Snow neemt plaats aan het grote, glanzende houten bureau waaraan Prim haar huiswerk maakt en mijn moeder de administratie doet.

sneeuwen. Mijn hoofd tolt van alle nieuwe informatie over de opstand in District 8 en het onwaarschijnlijke maar o zo aanlokkelijke idee van District 13.

Na het verhaal van Twill en Bonnie is één ding in elk geval duidelijk: president Snow heeft al die tijd een spelletje met me gespeeld. Al hadden Peeta en ik elkaar helemaal doodgeknuffeld, dan was de spanning in District 8 alsnog tot uitbarsting gekomen. De bessen in mijn hand waren de vonk, dat klopt, maar het vuur had nooit door mij geblust kunnen worden. Dat moet hij geweten hebben. Waarom is hij dan toch naar mijn huis gekomen, heeft hij me bevolen om de menigte te overtuigen van mijn liefde voor Peeta? Het was duidelijk een list om me af te leiden en ervoor te zorgen dat ik de districten niet nog verder zou opstoken. En om de Capitoolinwoners te vermaken, uiteraard. De bruiloft is gewoon bedoeld om het plaatje compleet te maken.

Ik ben bijna bij het hek als er op een tak een spotgaai neerstrijkt die naar me begint te jubelen. Als ik hem zie, beseft ik dat ze me helemaal niet meer hebben uitgelegd waarom er nou eigenlijk een spotgaai op die cracker stond en wat hij betekent.

‘Het betekent dat we aan jouw kant staan.’ Dat zei Bonnie. Heb ik mensen aan mijn kant staan? Welke kant? Ben ik zonder het te beseffen het gezicht geworden van de opstand waar iedereen op hoopt? Is de spotgaai van mijn speld een symbool van verzet geworden? Als dat zo is dan doet ‘mijn kant’ het niet al te best. Kijk maar naar wat er in District 8 gebeurd is.

Ik leg mijn wapens in de holle boomstam vlak bij mijn oude Laaghuis en loop naar het hek. Ik zit al op één knie, klaar om het Weiland in te kruipen. Mijn hoofd zit nog steeds zo vol met alles wat ik vandaag heb meegemaakt dat ik mijn gedachten er helemaal niet bij heb, tot ik plotseling een uil hoor roepen.

Het harmonicagaas ziet er in het schemerlicht net zo onschuldig uit als anders. Maar het is het geluid waardoor ik mijn hand met een ruk terugtrek, het gezoem als een boom vol bloedzoekersnesten, dat aangeeft dat het hek onder stroom staat.

